

Pasărea albastră

Aspiranta

Pasărea albastră

Pământu-i mânghiat de boltă în amurg
Și sărutat cu sete pe buzele-nghețate,
Stropii de ploaie pe fruntea lui se scurg,
Iar vântul îi vorbește prin tăinuite șoapte.

Copacul desfrunzit se-nalță către zare
Cu cerul se-mpreună în clipa din apus,
Visează floarea vieții și umbră pe cărare
De aceea rugă face cu ramura supus.

Ating cu gândul bun toți stropii de afară
Eu, pasărea albastră încisă-n colivie,
Aș vrea să zbor acum înveșmântată-n seară
Să fiu pentr-o secundă în libertate, vie.

Dar teamă am și rană pe aripile mele
Ce-s ude și-amorțite de-atâta aşteptare,
Au stat prea mult lipite de negrele zăbrele
Vor mai avea tărie și vrere ca să zboare?

Și ochii mei se-nchid pentru o lungă clipă
Cu gânduri-stele spre înălțimi pornesc,
Iubire necuprinsă port pe a mea aripă
Sunt eu cu-adevărat, ușoară și plutesc.

Am dor de vis și soare, de astrii și de vânt,
De îngerul luminii ce drumul mi-l veghează,
Sărut un strop de ploaie și-o brazdă de pământ,
Sărut descătușată un suflet ce vibrează.